

Arrest

nr. 213 548 van 6 december 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. LYDAKIS
Place Saint-Paul 7/B
4000 LIÈGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 19 juli 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 juli 2018 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 november 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. LYDAKIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. VANDENDRIESSCHE, die loco advocaat D. MATRAY & MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 juli 2018 wordt aan de verzoekende partij, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt.

Eveneens op 4 juli 2018, met kennisgeving diezelfde dag, wordt aan de verzoekende partij een inreisverbod uitgereikt. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"INREISVERBOD

Aan de Heer:

naam: B. (...)

voornaam: H. (...)

geboortedatum: (...)/1988

geboorteplaats: Azlef

nationaliteit: Marokko

In voorkomend geval, ALIAS: A., J. (...) °(...)/1994 Nador Marokko; A., J. (...) °(...)/1990 Marokko; A., J. (...) °(...)/1998 Marokko; A., J. (...) °(...)/1999 Marokko; A., J. (...) °(...)/1998 Marokko

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 04/07/2018 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

☐ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verklaart dat hij reeds meer dan zes jaar in België verblijft. Tijdens die zes jaar heeft betrokkene nooit een verblijfsaanvraag of verzoek om Internationale Bescherming ingediend.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggedrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van verschillende aliassen: (...) °(...)/1994 Nador Marokko; (...) °(...)/1990 Marokko; (...) °(...)/1998 Marokko; (...) °(...)/1999 Marokko; (...) ° (...)/1998 Marokko

Een proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste wegens inbreuken op de wet op verdovende middelen (PV BR.60.L3.015310/2017 van de PZ ZUID). Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Een proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste wegens inbreuken op de wet op verdovende middelen (PV BR.60.L3.015310/2017 van de PZ ZUID). Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel. “

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 7, 62 en 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009 (hierna: het Handvest), van de artikelen 5 en 6 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van het hoorrecht en van *“het beginsel van een goede administratie”*. Tevens meent zij dat er sprake is van een appreciatiefout.

Het middel luidt als volgt:

“In de omstreden beslissing verduidelijkt de Dienst Vreemdelingenzaken :

“Reden van de Beslissing.

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf , de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op de grond van volgende feiten:

Artikel 74/11 §1er tweede lid, de beslissing tot verwijdering van vreemdelingen met een inreisverbod omdat:

1°voor het vrijwillig vertrek geen enkele is toegestaan en/of.

2° een vroegere beslissing tot verwijdering met uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1) Betrokkene heeft na zijn illegaal binnenkort of tijdens zijn illegaal geen verblijfsaanvraag of internationaal bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verklaart dat hij reeds meer dan zes jaar in België verblijft. Tijdens die zes jaar heeft betrokkene nooit een verblijfsaanvraag of verzoek om internationale bescherming ingediend.

2) Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggedrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of ander onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van verschillende aliassen, (...) (...) /1994 Nador Marokko, (...) (...) /1990 Marokko, (...) (...) /1998 Marokko, (...) (...) /1999 Marokko, (...) (...) /1996 Marokko. Een PV werd opgemaakt te zijne laste wegens inbreuken op de wet op verdovende middelen (PV BRU (...) /2018). Gezien die ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar.

Betrokkene verklaart geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Bijgevolg heeft de gemachtigde van Staatsecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Een PV werd opgemaakt te zijne laste wegens inbreuken op de wet op verdovende middelen (PV BRU (...) /2018) . Gezien de Ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel."

Verzoeker acht dat dit inreisverbod van 3 jaar om de volgende redenen inadequaat gemotiveerd is.

Allereerst past het eraan te herinneren dat de Raad van State in haar arrest van 19 februari 2015, nummer 230257, verduidelijkte dat, volgens het algemeen rechtsprincipe, voorziet dat de bevoegde autoriteit, in casu de Dienst Vreemdelingenzaken, met volle kennis van zaken uitspraak moet doen en dus moet overgaan tot een nauwkeurig onderzoek van de ingewonnen feiten, de inlichtingen nodig om de beslissing te nemen en dus, tegelijkertijd, alle elementen van het dossier in het kader van de uitwerking van dit inreisverbod van acht jaar in overweging moet nemen.

Verzoeker acht echter dat, gezien de motivering van dit inreisverbod, het artikel 74/11 van de Wet van 15.12.80 niet werd nageleefd.

Bij lezing van dit inreisverbod wordt er op geen enkel ogenblik melding gemaakt van het feit dat er aan verzoeker een vragenlijst werd overhandigd of, in ieder geval, verwittigd werd dat de Dienst Vreemdelingenzaken hem een inreisverbod kon uitreiken.

Verzoeker acht dus dat hij nooit gehoord werd inzake de mogelijkheid zich een inreisverbod te zien betekenen.

Opnieuw werd zijn recht om betreffende de beslissing tot dit inreisverbod gehoord te worden, niet nageleefd.

Bovendien acht verzoeker dat er op geen enkel ogenblik melding werd gemaakt van een vragenlijst, die hem toeliet de mogelijkheid te hebben zijn persoonlijke situatie te laten gelden voordat de Dienst Vreemdelingenzaken dit inreisverbod van 3 jaar nam.

Gezien wat hiervoor werd aangehaald, kon verzoeker zijn persoonlijke situatie, dat hij sinds 6 jaar samen met zijn oom in België woont, niet laten gelden in het kader van de uitwerking van dit inreisverbod van 3 jaar.

Inderdaad, verzoeker acht dat, indien hij klare verduidelijkingen betreffende zijn persoonlijke situatie had kunnen bijbrengen, die ertoe geleid zou hebben dat desbetreffende administratieve procedure, en inzonderheid dit inreisverbod, tot een verschillend resultaat zou hebben geleid.

Verzoeker acht dus dat zijn recht om gehoord te worden in de hoedanigheid van algemeen rechtsbeginsel van de Europese Unie, de Dienst Vreemdelingenzaken opdrong hem toe te laten zijn opmerkingen te laten gelden.

Het Hof van Justitie der Europese Gemeenschappen drukte zich trouwens in die zin uit in een arrest van 11 december 2014, dat verduidelijkt:

"In een arrest, uitgesproken op 11 december 2014, gaf het Europees Hof van Justitie gaf dat het recht om gehoord te worden "{...} integraal deel uitmaakt van de naleving van de rechten van de verdediging, algemeen rechtsbeginsel van de Unie {...}. Het recht om gehoord te worden waarborgt aan iedereen de mogelijkheid om, op dienstige en effectieve wijze, zijn standpunt te laten kennen tijdens de administratieve procedure en voor het nemen van iedere beslissing, die zijn belangen ongunstig zou kunnen aantasten {...}, {...} de regel volgens dewelke de bestemming van een beslissing, die bezwarend is, in staat moet gesteld worden om zijn opmerkingen te doen gelden voordat deze genomen wordt, als doel heeft dat de bevoegde autoriteit in staat gesteld zou worden nuttig rekening te houden met het geheel der relevante elementen. Om zich te vergewissen van een effectieve bescherming van de betrokken persoon, heeft zij in het bij zonder als voorwerp dat deze laatste een vergissing zou kunnen verbeteren of zulke elementen betreffende zijn persoonlijke situatie zou kunnen doen gelden, die ijveren in de zin dat de beslissing genomen zou worden, niet genomen zou worden of dat zij een bepaalde inhoud zou hebben {...}, {...} Uit wat voorafgaat resulteert dat het recht om verhoord te worden voor het aannemen van een terugnrijvingsbeslissing de bevoegde nationale administratie moet toelaten het dossier te onderzoeken om met volle kennis van zaken een beslissing te nemen en deze laatste op aangepaste wijze te motiveren opdat betrokkene, in voorkomend geval, zijn recht op beroep geldig zou kunnen uitoefenen (CJUE, C-249/13, 11 december 2014, Khaled Boudjlida, punten 34, 36-37 en 59) . De Raad herinnert er nog aan dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in het arrest 'M.G. en N.R.', op 10 september 2013 uitgesproken (C-383/13) , verduidelijkte dat: "(...) volgens het recht van de Unie, een schending van de rechten van de verdediging, in het bij zonder het recht om gehoord te worden, slechts de annulering van de beslissing op het einde van de betrokken administratieve procedure met zich meebrengt indien, in afwezigheid van deze onregelmatigheid, deze procedure op een ander resultaat kon uitmonden (...) . Opdat zo'n onregelmatigheid zou worden vastgesteld, komt het inderdaad de nationale rechter toe, wanneer hij acht in aanwezigheid te zijn van een onregelmatigheid die het recht gehoord te worden treft, na te kijken of, in functie van de feitelijke omstandigheden en de omstandigheden naar recht specifiek aan de zaak, de betrokken administratieve procedure zou hebben kunnen uitmonden op een ander resultaat indien de onderdanen van de betrokken derde landen elementen van aard om (de zin van de beslissing te wijzigen) hadden kunnen doen gelden" (CJUE, 10 september 2013, C-383/13, punten 38 en 40)."

Bovendien werd er, nog steeds door et Hof van Justitie der Europese Gemeenschappen, op 10 september 2013 een arrest uitgesproken, dat verduidelijkte:

" Bijgevolg, gezien de finaliteit van dit algemeen rechtsbeginsel, moet de bevoegde autoriteit, om met volle kennis van zaken te statueren, overgaan tot een grondig onderzoek van de feiten, de nodige inlichtingen tot het nemen van de beslissing inwinnen en alle elementen van het dossier in overweging nemen (in dezelfde zin: C.E., 19 februari 2015, nr. 230.257)."

Er blijkt duidelijk dat de motivering van het omstreden inreisverbod van 3 jaar de beginsels van het recht om gehoord te worden, zoals door de permanente jurisprudentie van het Hof van Justitie der Europese Gemeenschappen voorzien, niet naleeft .

Inderdaad, gezien de motivering van het omstreden inreisverbod, blijkt duidelijk dat dit inreisverbod van 3 jaar eenzijdig werd genomen door het hoofd van de Dienst Vreemdelingenzaken, betrokkene verhinderend elementen, eigen aan zijn persoonlijke situatie, te kunnen laten gelden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen drukte zich trouwens in die zin uit in een arrest nummer 201825 van 29 maart 2018, dat verduidelijkt:

"4. Discussie

4.1. Inzake het derde middel, in haar tweede luik betreffende de vermeende schending van het recht om gehoord te worden, herinnert de Raad dat het artikel 74/11 van de Wet van 15 december 1980 resulteert uit de overdracht naar het Belgisch recht van het artikel 11 van de Verordening 2008/115/EG van het Europees Parlement en van de Raad van 16 december betreffende de algemeen toepasbare normen en procedures in de Lidstaten bij de terugkeer van onderdanen uit derde landen in onregelmatig verblijf (hierna: de Verordening 2008/115/EG). Bijgevolg is iedere beslissing, die een inreisverbod in de zin van de Wet van 15 december 1980 bevat, ipso facto een inwerkingstelling van het Europees Recht.

Volgens de bewoordingen van het artikel 74/11, §1, van de Wet van 15 december 1980: "§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. "

In een arrest, uitgesproken op 11 december 2014, gaf het Europees Hof van Justitie gaf dat het recht om gehoord te worden "{...} integraal deel uitmaakt van de naleving van de rechten van de verdediging, algemeen rechtsbeginsel van de Unie {...}. Het recht om gehoord te worden waarborgt aan iedereen de mogelijkheid om, op dienstige en effectieve wijze, zijn standpunt te laten kennen tijdens de administratieve procedure en voor het nemen van iedere beslissing, die zijn belangen ongunstig zou kunnen aantasten {...}, {...} de regel volgens dewelke de bestemming van een beslissing, die bezwarend is, in staat moet gesteld worden om zijn opmerkingen te doen gelden voordat deze genomen wordt, als doel heeft dat de bevoegde autoriteit in staat gesteld zou worden nuttig rekening te houden met het geheel der relevante elementen. Om zich te vergewissen van een effectieve bescherming van de betrokken persoon, heeft zij in het bijzonder als voorwerp dat deze laatste een vergissing zou kunnen verbeteren of zulke elementen betreffende zijn persoonlijke situatie zou kunnen doen gelden, die ijveren in de zin dat de beslissing genomen zou worden, niet genomen zou worden of dat zij een bepaalde inhoud zou hebben {...}. {...} Uit wat voorafgaat resulteert dat het recht om verhoord te worden voor het aannemen van een teruggedrijvingsbeslissing de bevoegde nationale administratie moet toelaten het dossier te onderzoeken om met volle kennis van zaken een beslissing te nemen en deze laatste op aangepaste wijze te motiveren opdat betrokkene, in voorkomend geval, zijn recht op beroep geldig zou kunnen uitoefenen (CJUE, C-249/13, 11 december 2014, Khaled Boudjlida, punten 34, 36-37 en 59) .

De Raad herinnert er nog aan dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in het arrest 'M.G. en N.R.', op 10 september 2013 uitgesproken (C-383/13) , verduidelijkt dat: "(...) volgens het recht van de Unie, een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om gehoord te worden, slechts de annulering van de beslissing op het einde van de betrokken administratieve procedure met zich meebrengt indien, in afwezigheid van deze onregelmatigheid, deze procedure op een ander resultaat kon uitmonden (...) . Opdat zo'n onregelmatigheid zou worden vastgesteld, komt het inderdaad de nationale rechter toe wanneer hij acht in aanwezigheid te zijn van een onregelmatigheid die het recht gehoord te worden treft, na te kijken of, in functie van de feitelijke omstandigheden en de omstandigheden naar recht specifiek aan de zaak, de betrokken administratieve procedure zou hebben kunnen uitmonden op een ander resultaat indien de onderdanen van de betrokken derde landen elementen van aard om (de zin van de beslissing te wijzigen) hadden kunnen doen gelden" (CJUE, 10 september 2013, C-383/13, punten 38 en 40).

Bijgevolg, gezien de finaliteit van dit algemeen rechtsbeginsel, moet de bevoegde autoriteit, om met volle kennis van zaken te statueren, overgaan tot een grondig onderzoek van de feiten, de nodige

inlichtingen tot het nemen van de beslissing inwinnen en alle elementen van het dossier in overweging nemen (in dezelfde zin: C.E., 19 februari 2015, nr. 230.257).

4.2.1. In casu, in de mate waarin de tweede omstreden akte een inreisverbod is, eenzijdig door verweerster genomen op basis van het artikel 74/11 van de Wet van 15 december 1980 en dat er geenszins uit de stukken, bij het administratief dossier gevoegd, blijkt dat verzoeker, in het kader van de procedure die leidde tot het nemen van deze precieze akte, elementen, betreffende zijn persoonlijke situatie, waarvan het in overweging nemen ertoe zou hebben kunnen leiden dat "de administratieve procedure tot een ander resultaat {zou kunnen leiden} kon laten gelden, acht de Raad dat het recht om gehoord te worden in de hoedanigheid van algemeen rechtsbeginsel van de Europese Unie, verweerster oplegde verzoeker toe te laten zijn opmerkingen dienstig te laten gelden.

Bij het zien van het administratief dossier merkt de Raad echter op dat, uit de vragenlijst van 26 april 2017, blijkt dat verzoeker gehoord werd omdat "{...} U in illegaal verblijf bent. Daarom bent U {sic} opgesloten {sic} met het oog op Uw verwijdering naar Uw land van herkomst of naar een ander land waar U terug naartoe kan keren/waar U een verblijfsrecht heeft. Opdat de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een adequate opvolging aan Uw dossier zou kunnen geven, bent U ertoe gehouden om de volgende vragen te beantwoorden {...}. Bijgevolg kan er niet geldig overwogen worden dat verzoeker, tijdens dit verhoor, zijn standpunt kon laten kennen betreffende het inreisverbod, jegens hem genomen. Inderdaad, de Raad voegt zich bij het advies van de Raad van State die, in een arrest nr. 233.257 van 15 december 2015, voor recht zei dat "De omstandigheid dat {de vreemdeling} zijn standpunt uiteenzette betreffende het bevel om het grondgebied te verlaten, houdt niet in dat hij, hierbij, eveneens zijn mening uitte betreffende het inreisverbod. Zoals dit verduidelijkt werd, betreffen het aparte akten, door andere motieven gerechtvaardigd. Zodra het inreisverbod van aard was om de belangen van {de vreemdeling} op ongunstige en onderscheidende wijze van het bevel om het grondgebied te verlaten aan te tasten, hield zijn recht om {gehoord} te worden in dat {de administratie} hem ertoe uitnodigde eveneens zijn standpunt betreffende dit verbod te uiteen te zetten alvorens het aan te nemen."

4.2.2. Anderzijds, indien de Raad, in uiterste spoed, kon achten dat de elementen, door verweerster uiteengezet om het bestaan van een privéleven te bewijzen - namelijk: het volgen van een cursus Nederlands en een omkadering door de VZW A om werk te zoeken; de organisatie van een psychosociale begeleiding, een stap voor zijn opsluiting in juni 2014, ondernomen met de psycholoog die verzoeker tussen 2006 en mei 2008 opvolgde; de deelname aan een theatercursus in het kader van een deelnameproject in het kader waarvan verzoeker een belangrijke rol speelde, waarvan bewezen door getuigenissen, bij het verzoekschrift gevoegd en waaraan hij wenst te blijven deelnemen; de contactname met twee opvangtehuizen om zijn reklassering te organiseren - "niet volstaan om het bestaan te bewijzen van een privéleven dat een hindernis zou zijn tot de uitvoering van {het bevel om het grondgebied te verlaten}", is het echter van belang deze elementen opnieuw in de context te plaatsen, niet meer van een bevel om het grondgebied te verlaten, maar van een inreisverbod, beslissing waarvan de impact op het privéleven van verzoeker, zonet ernstig, op zijn minst verschillend zijn dan deze van een verwijderingsbeslissing.

Hiertoe, zonder zich inzake desbetreffende elementen uit te spreken, kan de Raad slechts vaststellen dat verweerster, door verzoeker niet de mogelijkheid te bieden zijn standpunt op dienstige en effectieve wijze te laten kennen alvorens de tweede omstreden akte aan te nemen, die een beslissing is die zijn belangen ongunstig zou kunnen aantasten, zijn recht om gehoord te worden in de hoedanigheid van algemeen rechtsbeginsel van de Europese Unie niet naleefde."

2.1.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van de artikelen 7, 62 en 74/11 van de vreemdelingenwet. Tevens meent zij dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Het middel luidt als volgt:

"Opnieuw betwist verzoeker de motivering van dit inreisverbod van 3 jaar volgens hetwelk betrokkene dor zijn gedrag beschouwd wordt als de openbare orde kunnen schaden.

Inderdaad, verzoeker herinnert eraan dat het de Dienst Vreemdelingenzaken toebehoort een adequate motivering aan te nemen.

Bij lezing van de omstreden beslissing rechtvaardigt de Dienst Vreemdelingenzaken dit inreisverbod op basis van het gedrag van verzoeker als de openbare orde kunnen schaden, gebaseerd op het feit dat deze laatste op heterdaad van verkoop van verdovende middelen werd onderschept.

De Raad zal echter aandachtig zijn op het feit dat verzoeker nooit op heterdaad van verkoop van verdovende middelen werd onderschept.

Inderdaad, verzoeker herinnert eraan dat het artikel 74/11 §1 alinea 1 van de Wet van 15.12.1980 de duur van het inreisverbod bepaalt, rekening houdend met de omstandigheden, eigen aan ieder geval.

In casu werd het maximum inreisverbod van 3 jaar door de Dienst Vreemdelingenzaken aangenomen op basis van dit PV van verkoop van verdovende middelen op heterdaad.

Gezien wat hierboven net werd aangehaald, is er nooit een arrestatie op heterdaad geweest, deze motivering is dus inadequaat.

De Raad drukte zich trouwens in die zin uit in een arrest nr. 204.701 van 31 mei 2018, dat verduidelijkt: "3.1. Inzake het tweede middel van het verzoekschrift, herinnert de Raad eraan dat het, in het kader van de legaliteitscontrole, niet bevoegd is om zijn appreciatie in de plaats te stellen van deze van de administratieve autoriteit die de omstreden beslissing nam. Het komt haar toe na te kijken of deze autoriteit geen feiten, die niet uit het administratief dossier blijken, als bewijzen achtte en of zij van desbetreffende feiten, in de motivering zowel CCE X - pagina 6 materieel als formeel van haar beslissing, een interpretatie gaf die voortvloeit uit een duidelijke vergissing in appreciatie (in dezelfde zin: C.E. 6 juli 2005, nr. 147.344). Het past hiertoe eveneens te herinneren dat het artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 inzake de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen de administratie oplegt een adequate motivering aan te nemen.

3.2.1. In casu laat verzoeker, terecht, gelden door vonnis op 7 december 2010 uitgesproken door de Correctionele Rechtbank Brussel vrijgesproken te zijn van de tenlastelegging van verkrachting, die verweerster hem in de motivering verwijt. Verweerster beging dus een duidelijke vergissing in appreciatie door de bovenvermelde tenlastelegging jegens verzoeker te weerhouden.

3.2.2. De Raad merkt op dat verweerster deze vrij spraak niet betwist, maar echter aangeeft dat men niet inziet waarin dit zou kunnen volstaan om een duidelijke vergissing in appreciatie vanwege verweerster betreffende de openbare orde te bewijzen, terwijl verzoeker de tenlastelegging van slagen en verwondingen, aan zijn echtgenote evenals aan zijn zoon toegebracht en de opsluiting van deze laatste niet betwist, bijvoegend dat deze feiten haar toelaten te overwegen dat verzoeker de openbare orde verstoortte en dat zijn persoonlijke belangen niet kunnen primeren op deze van de Staat. Zij laat gelden dat de omstreden beslissing gebaseerd is op het artikel 74/11, alinea 2, 1° en 2°, volgens dewelke "De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen: 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.". Verweerster acht dat, indien het tweede motief niet gegrond lijkt, het eerste motief overblijft dat, volgens haar, volstaat om het inreisverbod te rechtvaardigen zonder dat zij ertoe gehouden is andere extrinsieke omstandigheden "zoals, bijvoorbeeld, het feit dat {verzoeker} een actueel gevaar voor de openbare orde vormt" in overweging te nemen.

3.2.3. De Raad acht integendeel dat deze uiteenzetting van het tweede middel moet leiden tot de nietigverklaring van het omstreden inreisverbod daar de duur van het inreisverbod, krachtens het artikel 74/11, §1, alinea 1, van de Wet van 15 december 1980, bepaald wordt, rekening houdend met alle omstandigheden, eigen aan ieder geval, en dat verweerster inzonderheid een inreisverbod van drie jaar aannam, hetzij het maximum voorzien wanneer er op basis van het artikel 74 §1, alinea 2, 1° en 2° van dezelfde wet een inreisverbod wordt aangenomen, inzonderheid wegens het hoogst laakbaar karakter van de feiten, aan verzoeker verweten, waaronder de vermeende verkrachting van zijn echtgenote, zoals duidelijk bij lezing van de motivering van de omstreden akte blijkt. 3.3. Uit wat voorafgaat resulteert dat, binnen de hierboven beschreven beperkingen, het enig middel gebaseerd is op het feit dat het genomen wordt in schending van het artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 inzake de motivering van de bestuurshandelingen en de duidelijke vergissing in appreciatie."

III. Betreffende het feit dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de omstreden akte een ernstig en moeilijk herstelbaar nadeel zou kunnen berokkenen.

Verzoeker acht dat dit inreisverbod en dit bevel om het grondgebied te verlaten hem, in geval van tenuitvoerlegging, een ernstig en moeilijk herstelbaar nadeel zou kunnen berokkenen.

Inderdaad, er wordt niet betwist dat verzoeker sinds 6 jaar met zijn oom een gezinsleven in België heeft. Dat verzoeker verplichten terug te keren naar Marokko, waar hij gedurende 3 jaar geblokkeerd zal zijn, duidelijk een onevenredige aantasting is van zijn recht op respect voor zijn privé- en gezinsleven.

Deze elementen zijn duidelijk een aantasting van het respect van het artikel 8 van het EVRM.

Dat het past de opschorting van de omstreden akten te bevelen."

2.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot de beide middelen het volgende in haar nota met opmerkingen:

"EERSTE MIDDEL, genomen uit de schending van:

- Artikelen 1, 2 en 3 van de Wet van de Wet van 29 juli 1991 inzake de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15.12.1980;
- Artikelen 7, 62 en 74/11 van de wet van 15.12.1980;
- Artikelen 3 en 8 van het EVRM;

- Artikel 41 van het Handvest der Fundamentele Rechten van de Europese Unie, - Artikelen 5 en 6 van de Verordening 2008/115;
- Het beginsel van een goede administratie en de duidelijke vergissing in appreciatie;
- Het recht om gehoord te worden.

TWEEDE MIDDEL, genomen uit de schending van:

- Artikelen 1, 2 en 3 van de Wet van de Wet van 29 juli 1991 inzake de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15.12.1980;
- Artikelen 7, 62 en 74/11 van de wet van 15.12.1980;
- Het beginsel van een goede administratie en de duidelijke vergissing in appreciatie.

Voorafgaand : onontvankelijkheid van bepaalde onderdelen van de middelen

Wanneer een partij een middel opwerpt, volstaat het niet dat zij enkel aangeeft welke regels overschreden zouden zijn, doch tevens dient zij op te merken op welke wijze er van een schending sprake zou zijn.⁴

Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden.⁵

Verzoeker voert een schending van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen aan. Echter houdt artikel 1 alleen maar definities in. Verweester ziet het belang niet om een schending van dit artikel in te roepen, nog op welke wijze deze geschonden zou zijn sinds verzoekster daaromtrent geen toelichtingen geeft.

Bovendien voert verzoeker de schending van artikel 7 van de wet van 15.12.1980, artikel 41 van het Handvest der Fundamentele Rechten van de Europese Unie, artikelen 5 en 6 van de Verordening 2008/115 en artikel 3 van het EVRM, maar onthoudt zich ervan deze schendingen toe te lichten.

Ondergeschikt merkt verwerende partij nog op dat zij zich niet kan verweren tegen een argumentatie die niet verder uitgewerkt werd dan dat de aangevoerde regels of beginselen geschonden zijn.

4 R.v.V. 7 september 2007, nr. 1588; R.v.V. 22 februari 2010, nr. 39 042

R.v.S. 17 december 2004, nr. 138 590; R.v.S. 4 mei 2004, nr. 130 972; R.v.S. 1 oktober 2004, nr. 135 618

Stelling verzoekende partij

Verzoeker voert in zijn eerste middel de schending van de motiveringsplicht aan daar de motivering niet afdoende is. Volgens hem moest verweester overgaan tot een nauwkeurig onderzoek van de ingewonnen feiten en alle elementen van het dossier in het kader van de uitwerking van het inreisverbod in overweging nemen. Verzoeker stelt bovendien dat hij nooit gehoord werd zijn persoonlijke situatie te kunnen laten gelden inzake de mogelijkheid zich een inreisverbod te zien betekenen. Volgens verzoeker zou dit tot een verschillend resultaat hebben geleid.

Verzoeker voert evenals in zijn tweede middel de schending van de motiveringsplicht aan daar de motivering niet adequaat is. Verzoeker herinnert dat de bestreden beslissing genomen is op grond van een PV van verkoop van verdovende middelen. Verzoeker benadrukt dat er echter nooit een arrestatie was. Volgens hem is er een vergissing in appreciatie.

Weerlegging

Ten aanzien van het eerste middel.

1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Deze verplichting van uitdrukkelijke motivering waar de administratieve overheid toe gehouden is dient aan de bestemming van de beslissing toe te laten de redenen te kennen waarop deze gebaseerd is, zonder dat de overhoud gehouden is de motieven van haar motieven uiteen te zetten.⁶

Het volstaat bijgevolg dat de redenering van de auteur op duidelijke en eenduidige wijze uit de beslissing volgt ten einde aan de bestemming van de beslissing toe te laten de verantwoording ervan te begrijpen en, in voorkomend geval, deze te kunnen betwisten in het kader van een beroep en, bij het bevoegde rechtscollege haar controle erover uit te oefenen.⁷

Dit is wel degelijk de situatie in onderhavig geval zodat het middel wegens gebrek aan uitdrukkelijke motivering niet kan weerhouden worden.

2. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op

een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. De motieven om tot de voorliggende

6 De Raad herinnert eraan dat de verplichting tot uitdrukkelijke motivering waar de administratieve overheid toe gehouden is aan de bestemming van de beslissing toe te laten de redenen te kennen waarop deze gebaseerd is, zonder dat de overheid gehouden kan zijn de motieven van haar motieven uiteen te zetten. Het volstaat bijgevolg dat de beslissing op een duidelijke en eenduidige wijze voorkomt uit de redenering van haar auteur om aan de bestemming van de beslissing toe te laten deze te begrijpen, in voorkomend geval, deze te kunnen betwisten in het kader van een beroep en, aan het bevoegde rechtscollege hierover controle uit te oefenen (R.v.V. 9.727 van 10 april 2008). 7 R.v.V., 22 september 2008, nr. 16.177.

beslissing te komen, zijn duidelijk en allemaal na te lezen in de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing wordt immers vermeld dat verzoeker reeds meer dan zes jaar in België verblijft en nooit een verblijfsaanvraag of verzoek om internationale bescherming ingediend. Verzoeker verblijft dus al zes jaar illegaal op het grondgebied.

Verzoeker gebruikt bovendien verschillende aliases bovendien en werd betrapt bij het verkopen van verdovende middelen. Verzoeker. Gezien het ernst van de feiten, kan worden afgeleid dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Verder heeft verzoeker vorige beslissingen tot verwijdering niet uitgevoerd. Het kan dan ook verwacht worden dat verzoeker ook voor deze beslissing niet vrijwillig zal vertrekken.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoeker kent bijgevolg de motieven van de bestreden beslissing waardoor het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht bereikt werd.

Het eerste onderdeel van het eerste middel houdende gebrek aan uitdrukkelijke motivering kan niet weerhouden worden.

3. De bestreden beslissing is op artikel 74/11, §1, 1° van de wet van 15.12.1980 gegrond, ofwel de situatie waar “voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan”. De schending van de openbare orde rechtvaardigt de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten, en dus ook het inreisverbod.

De bestreden beslissing is pertinent gemotiveerd.

4. De beweerde schending van het recht om gehoord te worden kan niet weerhouden worden. Het vloeit inderdaad voort uit het administratief dossier dat verzoeker op 04.07.2018 gehoord werd (stuk 2). Dit middelonderdeel faalt naar feite.

Ondergeschiedt herinnert verweerder dat het ECH in zijn arrest C-383/13 van 10 september 2013 verduidelijkt heeft dat « [...] schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben [...] »⁸ Om tot een dergelijke onregelmatigheid te besluiten komt aan de nationale rechter toe te evalueren of er in voorkomend geval een onregelmatigheid bestaat die het hoorrecht aantast wanneer in functie van de specifieke omstandigheden in feite en in rechte, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben wanneer de onderdanen van een derde land elementen hadden kunnen doen laten gelden die van die aard zijn de zin van de beslissing te wijzigen.⁹

In casu onthoudt zich verzoeker ervan in zijn verzoekschrift de elementen te benadrukken waarop hij gehoord had willen worden.

8 Zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, Jurispr. blz. I-307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. blz. I-8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80 9 EHRM C-383/13 van 10 september 2013, punt 38 en 40.

Bijgevolg blijft verzoeker in gebreke aan te tonen waarin de «administratieve procedure een andere afloop had kunnen hebben»¹⁰.

Verzoeker bewijst dus geenszins dat zijn recht om gehoord te worden of zijn rechten van de verdediging geschonden zouden zijn.

Verzoeker voert enkel de schending van het hoorrecht aan maar verduidelijkt geenszins welke elementen hij, in het kader van een gehoor, had kunnen doen gelden om de administratieve procedure tot een verschillend resultaat te leiden¹¹.

5. *Aangaande het beginsel van een goede administratie en de duidelijke vergissing in appreciatie, herinnert verweerster eraan dat zij zich op informatie baseert, die zij van een PV opgesteld door de PZ Zuid Brussel heeft gekregen. Hierbij is er geen manifeste appreciatiefout en verweerster moet in geen geval wachten totdat deze feiten door de onafhankelijke rechterlijke macht moet worden getoetst. In ieder geval herinnert verweerster dat de vaststellingen in het PV een bijzondere bewijskracht hebben. Als verzoeker meent dat deze vaststellingen onjuist zijn, behoort het aan verzoekster om een procedure in te leiden wegens betichting van valsheid, wat hij niet heeft gedaan.*

Het middel houdende de schending van het beginsel van een goede administratie en de duidelijke vergissing in appreciatie kan niet weerhouden worden.

6. *Het beroep is niet gegrond."*

2.3. De Raad wijst erop dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals opgenomen in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet, tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het beginsel verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

Het bestreden inreisverbod moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Het bestreden inreisverbod bevat een motivering in rechte en in feite. In de bestreden beslissing wordt aan de verzoekende partij, onder verwijzing naar artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet, een inreisverbod opgelegd omdat bij de beslissing tot verwijdering van diezelfde datum, waarmee het inreisverbod gepaard gaat, geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegestaan. De verwerende partij geeft verder aan dat er een risico bestaat op onderduiken nu de verzoekende partij nooit een verblijfsaanvraag of een verzoek om Internationale Bescherming heeft ingediend, zij gebruik maakt van verschillende aliases en zij gelet op de ernst van de inbreuk op de wet op verdovende middelen door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het inreisverbod voor een termijn van drie jaar wordt opgelegd. Uit de bewoordingen van artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet volgt dat de verwerende partij bij het vaststellen van de duur (termijn) van het inreisverbod rekening moet houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. In voorliggende zaak legt de verwerende partij niet automatisch een inreisverbod van drie jaar op, maar motiveert zij specifiek omtrent de duur van het inreisverbod. Rekening houdend met het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wijst de verwerende partij erop dat de verzoekende partij niet verklaart een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, wordt wel degelijk verwezen naar het gehoor dat voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing plaatsvond (zie ook verder). De verwerende partij wijst verder op het proces-verbaal dat ten laste van de verzoekende partij werd opgemaakt wegens inbreuken op de wet op verdovende middelen en stelt dat gezien de ernst van de feiten kan worden afgeleid dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Ook heeft zij volgens de verwerende partij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. De verwerende partij concludeert dat gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde een inreisverbod van drie jaar proportioneel is.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing zowel wat betreft de reden voor het opleggen van het inreisverbod als wat betreft de duur ervan, de nodige juridische en feitelijke gegevens bevat. De verzoekende partij beschikt dus over de nodige informatie om zich daartegen met alle middelen van recht te verdedigen, hetgeen wordt bevestigd doordat zij in haar betoog inhoudelijke kritiek uit op de bestreden beslissing. Een schending van de formele motiveringplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet blijkt niet.

Nu de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Nazicht van de materiële motiveringsplicht vergt in voorliggende zaak een onderzoek in het licht van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen en waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet luidt ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen: 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.” (...)

In de bestreden beslissing wordt er onder verwijzing naar dit artikel op gewezen dat de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod omdat aan de verzoekende partij geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. De verzoekende partij betwist dit niet.

De verzoekende partij verwijt de verwerende partij haar niet te hebben gehoord voor het nemen van het bestreden inreisverbod.

Waar de verzoekende partij de schending van artikel 41 van het Handvest en het hoorrecht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur aanvoert, wijst de Raad erop dat het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41, lid 2, van het Handvest, bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder behelst om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ptn 82 en 83).

Artikel 41 van het Handvest luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

*- het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,
(...)”*

Vooreerst merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van dit artikel duidelijk volgt dat deze bepaling niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67), zodat de verzoekende partij zich niet dienstig rechtstreeks op artikel 41 van het Handvest kan beroepen. Het hoorrecht maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, pt. 45; HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81). In de mate dat het betoog van de verzoekende partij in deze zin kan begrepen worden, wijst de Raad op het volgende.

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, pt. 49).

Het recht om te worden gehoord impliceert ook dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, pt. 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 88).

Volgens de rechtspraak van het Hof moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, pt. 32; HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 86; HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, pt. 38).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressanten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, pt. 35).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

In voorliggende zaak wordt aan de verzoekende partij een beslissing tot afgifte van een inreisverbod van drie jaar betekend, wat binnen de werkingssfeer van het Unierecht valt, omdat de beslissing het gevolg is van de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn.

Er wordt op gewezen dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure – in dit geval de besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten – een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, pt. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, moet de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval nagaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een inreisverbod hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, pt. 40).

De verzoekende partij stelt dat zij nooit werd gehoord inzake de mogelijkheid dat haar een inreisverbod zou worden opgelegd, maar laat na aan te geven waaruit zij een dergelijke plicht voor de verwerende partij meent te kunnen afleiden. Evenmin concretiseert zij wat zij in een dergelijke omstandigheid dan wel zou hebben aangebracht dat de verwerende partij tot een andere beslissing had gebracht. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 4 juli 2018 werd gehoord en dat een “*Formulaire confirmant l’audition d’un étranger*” werd ingevuld. Volgens deze documenten, die door de verzoekende partij werden ondertekend, is zij minstens op de hoogte gebracht van het voornemen om haar een verwijderingsmaatregel op te leggen en van haar recht op een gehoor. In de bestreden beslissing wordt overigens verwezen naar de verklaringen die de verzoekende partij deed in het kader van dit gehoor. De verwerende partij geeft aan dat de verzoekende partij niet verklaarde een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen. De verzoekende

partij ontkent niet, noch weerlegt dat zij dergelijke verklaringen aflegde, die stroken met de inhoud van het hogergenoemd formulier betreffende het gehoor op 4 juli 2018. De verzoekende partij geeft niet aan, laat staan toont aan dat zij ten tijde van dit gehoor niet in de mogelijkheid was aan te geven dat zij sinds zes jaar samen met haar oom in België zou wonen, verklaring die zij voor het eerst in haar verzoekschrift doet en waarvan zij overigens geen enkel begin van bewijs van voorlegt. Uit het gehoorverslag blijkt dat zij – gevraagd waarom zij in België is – enkel aangaf meer dan zes jaar in België te verblijven. Zij maakt geen enkele melding van een in België verblijvende oom. Met de loutere bewering in het kader van haar verzoekschrift toont de verzoekende partij geenszins het bestaan aan van specifieke omstandigheden die middels een (ander) voorafgaand gehoor tot een andere uitkomst van de bestreden beslissing zouden hebben kunnen leiden, temeer zij ook in het kader van haar verzoekschrift geen enkel begin van bewijs aanbrengt om haar beweringen dat zij een in België verblijvende oom heeft met wie zij samen zou wonen, te staven.

De verwijzingen naar rechtspraak van het Hof van Justitie en de Raad – daargelaten het feit dat arresten van de Raad geen precedentenwerking kennen - laten niet toe anders te besluiten.

Vervolgens verwijt de verzoekende partij de verwerende partij zich te hebben gebaseerd op het pv aangaande de inbreuk op de wetgeving op verdovende middelen. Waar de verzoekende partij betwist dat zij op heterdaad werd betrapt, merkt de Raad vooreerst op dat in de bestreden beslissing nergens wordt gerefereerd naar een betrapping op heterdaad. Daarnaast komt het de Raad niet toe te oordelen over de vaststellingen gedaan door de politie in een proces-verbaal. De verzoekende partij dient de geëigende procedures te volgen indien zij de inhoud van een proces-verbaal betwist. Ook toont de verzoekende partij niet aan waarom de verwerende partij zich niet zou mogen baseren op een dergelijk proces-verbaal. De Raad merkt op dat het gegeven dat de verzoekende partij (nog) niet werd veroordeeld wegens inbreuken op de strafwet de verwerende partij niet verhindert om op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen te nemen op basis van de feiten vastgesteld in het in de bestreden beslissing vermelde proces-verbaal. Het (strafrechtelijk) vermoeden van onschuld belet geenszins dat de gemachtigde op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388).

Waar de verzoekende partij verwijst naar een arrest van de Raad van 31 mei 2018, herhaalt de Raad dat zijn arresten geen precedentenwerking kennen. Overigens blijkt dat de betrokkene in het aangehaalde arrest uiteindelijk werd vrijgesproken, hetgeen in voorliggende zaak door de verzoekende partij niet wordt aangegeven, zodat er geenszins sprake is van vergelijkbare feitelijke omstandigheden.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 41 van het Handvest, van het hoorrecht en van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin toont zij aan dat er sprake is van een appreciatiefout.

De verzoekende partij roept ten slotte de schending in van artikel 7 van de vreemdelingenwet, artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 en van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. De Raad stelt vast echter dat zij op geen enkele wijze concreet toelicht waarom zij van oordeel is dat deze artikelen worden geschonden. Een algemene verwijzing uit niet de voldoende duidelijke en precieze omschrijving van de geschonden geachte rechtsregels die is vereist omdat er sprake zou kunnen zijn van een middel als bedoeld in artikel 39/78 i.o. 39/69§1,4° van de vreemdelingenwet. Voorts merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat de Raad van State heeft geoordeeld dat het louter verwijzen naar een aantal grondwettelijke en internationaalrechtelijke bepalingen of die enkel citeren, en zich bovendien beperken tot een aantal algemene beschouwingen zonder die op enigerlei wijze te betrekken op de bestreden beslissing, geen ontvankelijk middel uitmaakt (RvS 3 november 1997, 69.314). De onderdelen van het middel waarin de geschonden bepalingen niet worden toegelicht is onontvankelijk.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van de artikelen 5 en 6 van de Terugkeerrichtlijn wordt erop gewezen dat de schending van een richtlijn niet rechtstreeks kan worden aangevoerd wanneer deze omgezet werd naar de interne wetgeving. De Raad wijst erop dat deze Richtlijn in Belgisch recht werd omgezet door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012) en dat de verzoekende partij niet aanvoert, laat staan aantoon,

dat voormelde artikelen daarbij niet of niet correct omgezet zouden zijn. Aldus kan zij zich niet dienstig beroepen op de Terugkeerrichtlijn.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes december tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU, kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU